

Teatrul văzut din interior

Sînt seri în care nu dă nimic, pentru că se odihnește (cînd citește o carte seamănă cu un copil care-l așteaptă pe Moș Crăciun), dar atunci ochii vii și obosiți varsă o lacrimă grea de singurătate.

Nu știu cît îi datorează viața mea Olga Tudorache, pentru că nu am un instrument de măsură pentru asta, dar cred că a avut dreptate atunci cînd mi-a spus, la telefon, că „avem o stea comună” altfel nu-mi explic norocul de a-i fi stat în preajmă.

Radu DUDA

Obsesia Eminescu

...Sînt în culise. Aud zumzetul unei săli arhipline. Deodată se lasă liniștea aceea care te soarbe. Fără să mă anunțe nimeni, știu că este rîndul meu. Depășesc penumbra culiselor și pătrund în scenă, folosind un vechi truc actoricesc. Calc rar pe drumul cel mai lung, pentru a-mi recîștiga suflul și liniștea.

Indiferent cîtă experiență ai acumulat, să „deschizi” spectacolul aniversar Eminescu cu o recitare din poemele pe care și un copil de școală primară le știe pe de rost, este o misiune a cărei dificultate o simți cu adevărat doar atunci cînd faci primul pas în spațiul incandescent al scenei.

Senzația de relaxare pe care o transmițe această mișcare lentă se impune și de data aceasta sălîi. Totul este să-ți ferești privirea. Ochii sînt porțile mereu deschise prin care frica soapă necontrolat. Privesc într-un punct fix, situat la arlechinul opus. În sfîrșit, mă pot întoarce. Atenție! Acum se pierde sau se cîștigă bătălia. Ochii! Actorul trebuie să știe să privească întunericul, de fapt, acea materie formată din întuneric și tăcere, ca și cînd s-ar uita la cineva foarte drag. O secundă de pauză și „atac“...

„La steaua care-a răsărit
E-o cale-afît de lungă,
Că mil de ani i-au trebuit
Luminii să ne ajungă...”

„Nu... Numai asta, nu... Tocmai acum, la acest spectacol... Cum să uiți Eminescu

cu?! Poți să incurci orice text, să uiți Shakespeare, Goethe, dar, vorbind aceeași limbă, să uiți un vers de Eminescu... Nu se poate! Sala a amuțit. O lacrimă taie ca un fulger întunericul. Trag aer în piept ca pentru o lungă scufundare. Timpul trece cu zecile de ani. Trebuie să reiau ca și cînd așa a fost gîndită recitarea, numai așa im voi aduce aminte. Reiau.

„La steaua care-a răsărit
E-o cale-afît de lungă,
Că mil de ani i-au trebuit
Luminii să ne-ajungă...”

Strofa a doua... Cum începea strofa a doua? Cum începea... Nu se poate! Nu este drept! De ce tocmai acum? N-au trecut decît două secunde, încă mai am timp să continui, să nu pară decît o întrerupere voită. Încă mai am timp... Acum nu mai contează. Nu am aer... Văd ca prin ceață. N-am unde să mă ascund, și la ce bun să mă mai ascund? Dacă m-aș putea pulveriza! Nici asta nu se poate. Să se întîmple ceva prin care să se sfîrșească într-un fel rușinea asta. Oricum, numai să se sfîrșească. Cu un efort suprem, mă smulg de pe scenă și pentru cîteva secunde nu mai văd nimic și-mi aud doar singele cum îmi vulește în urechi. Teama mă face să întind mîinile, pentru a mă feri de izbituri. Deodată se aud niște pași. Aș vrea să mă îndrept către ei dar nu pot și atunci caut un sprijin în jur. E adevărat? Da, cred că este adevărat. A-prind repede veloza. Cîtă fericire poate să încapă în pieptul unui om și cît aer... N-am avut nici un fel de spectacol! N-am uitat! Nu m-am făcut de ris... Despre ce era vorba? Strofa a doua... Foarte simplu...

„Poate de mult s-a stîns în drum
În depărtări albastre,
Dar raza ei abia acum
Luci vederii noastre”.

Seara eram în culise.

...Auzeam zumzetul unei sălîi arhipline. Deodată se lasă liniștea aceea care te soarbe. Fără să mă anunțe nimeni, știu că este rîndul meu. Depășesc penumbra culiselor și pătrund în scenă...

Paul CHIRIBUȚA

Prin noua noastră rubrică, Teatrul văzut din interior, punem paginile revistei la dispoziția actorilor, regizorilor, dramaturgilor, secretarilor literari, scenografilor, într-un cuvînt, tuturor celor care sînt direct implicați în creația teatrală, pentru a-și exprima opiniile, gîndurile asupra spectacolelor actualei stagiuni, asupra oricărui aspect al fenomenului teatral.

Precizăm că aceste opinii vor fi publicate chiar dacă ele contrazic punctul de vedere al redacției asupra valorii celor comentate.

Redacția